Ζῇ ὅταν οἱ ἄλλοι κοιμοῦνται; Καὶ τὴν ἡμέρα;

Πρέπει νὰ ἐπισκεφθῶ ἀφεύκτως τὸ θάλαμό του. Πῶς ὅμως, ποὺ ὅλα εἶνε κλειδωμένα; Κι' ὅμως ὑπάρχει ἕνας τρόπος. Νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὰς ἐπάλξεις πρὸς τὸ παράθυρό του, γατζωνόμενος ἀπὸ τὰ χυλάσματα τοῦ τοίχου. Ἂν κρημνισθῶ, θὰ πέσω στὸ βάραθρο καὶ θὰ σκοτωθῶ. Μήπως ὅμως δὲν εἶνε προτιμότερος ὁ θάνατος ἀπὸ ὅ,τι μὲ περιμένει; Ὁ Θεὸς λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ὑγίαινε Μίνα, ἂν ἀποτύχω! Φίλοι μου ὑγιαίνετε, ἂν δὲν σᾶς ξαναϊδῶ! Μίνα, ἀγαπημένη μου, γλυκειά μου μνηστή, χαῖρε! Ὁ Παντοδύναμος νὰ μὲ προφυλάξῃ!

Αὐθημερὸν βραδύτερον.—Ἔκαμα τὴν ἀπόπειρα γιὰ τὴν ὁποία μιλῶ παραπάνω. Ἐπέτυχα! Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ! Μίνα μου, ἀγάπη μου, ζῶ εἰσέτι!

Πρέπει τώρα νὰ τὰ διηγηθῶ ἐδῶ ὅλα. Νὰ τὰ διηγηθῶ; Ἐπουράνιε Θεέ! Παναγία Παρθένος! Τρέμω ὅλος, ἔχω παγώσει! Ἡ καρδιά μου θὰ σπάσῃ ἀπὸ τοὺς παλμούς!

Ἐκεῖνο ποὺ εἶδα δὲν τὸ εἶδε ποτὲ μάτι ἀνθρώπου. Ποτέ!

Ἐπὶ τέλους ἀρχίζω.

Ἀποφασισμένος νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ διαμέρισμα τοῦ κόμητος καὶ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστήριό του, ἀνέβηκα στὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου. Ἐκρεμάσθηκα κάτω καὶ ἄρχισα νὰ κατεβαίνω πατῶν καὶ κρατούμενος ἀπὸ τοὺς ἐξέχοντας λίθους τοῦ τοίχου.

Εὐτυχῶς ποῦ ὁ τοῖχος ἦταν γεμᾶτος τρύπες καὶ ραγίσματα λόγῳ τῆς παλαιότητος. Ἔτσι μποροῦσα νὰ γατζώνωμαι καλὰ καὶ νὰ κατεβαίνω ἀσφαλῶς.

Ἐπροφυλάχθηκα μόνον καὶ δὲν ἐκύττοζα κάτω πρὸς τὸν τρομερὸ κρημνὸ γιὰ νὰ μὴ μὲ καταλάβῃ ἴλιγγος, ζαλισθῶ καὶ κρημνισθῶ. Ἔξαφνα ἀντελήφθην ὅτι εὑρισκόμουν κοντὰ στὸ παράθυρο τοῦ θαλάμου τοῦ κόμητος. Εἶχα φθάσει ἐνωρίτερα ἀπ' ὅ,τι ὑπελόγιζα. Πρὶν πηδήσω μέσα, ἔσκυψα καὶ ἐκύτταξα. Εὐτυχῶς ὁ κόμης δὲν ἦταν στὸ θάλαμο. Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε. Ἐπήδησα μέσα κι' ἐκύττοζα γύρω μου περίεργα. Ὁ θάλαμος ἦταν πενιχρὰ στολισμένος. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὑπῆρχαν διάφορα παράξενα ἀντικείμενα. Καὶ σκόνη, σκόνη ἄφθονη, σκόνη αἰώνων, σκόνη καὶ παλαιότης, ὡς νὰ μὴ εἶχε κατοικηθῆ πρὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ θαλάμου ὑπῆρχε ἕνας μεγαλος σωρὸς χρυσῶν νομισμάτων. Νομίσματα παμπάλαια, πρὸ τριακοσίων ἐτῶν κυκλοφορήσαντα, νομίσματα Ρωμαϊκά, Βρεττανικά, Αὐστριακὰ καὶ Οὐγγρικά, Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ σκεπασμένα ἀπὸ τὴ σκόνη, ποῦ ὑπῆρχε παντοῦ καὶ ἐπὶ τῶν πολυτελῶν ἐπίπλων ἀκόμη. Ἐπρόκειτο περὶ ὁλοκλήρου θησαυροῦ. Μεγάλου θησαυροῦ. Πλησίον αὐτῶν εὑρίσκοντο καὶ πολυτιμότατα παλαιᾶς τέχνης κοσμήματα, μεγίστης ἀξίας. Χρυσός, ἄργυρος, καὶ πολύτιμα κονδρὰ πετράδια.

Ἔψαξα παντοῦ νὰ βρῶ τὸ κλειδὶ τῆς ἐξώπορτας. Θὰ τὸ ἔπερνα καὶ θὰ ἐδραπέτευα. Δὲν τὸ βρῆκα ὅμως πουθενά.

Ἀντίκρυσα τότε ἐμπρός μου μιὰ μεγάλη πόρτα κι' ἐδοκίμασα νὰ τὴν ἀνοίξω γιὰ νὰ σιγουρεύω τὰς ἔρευνες μου. Εὐτυχῶς δὲν ἦτον κλειδωμένη. Τὴν ἄνοιξα καὶ βρέθηκα ἐμπρὸς σὲ μιὰ στενή, πέτρινη σκάλα, ἀρκετὰ σκοτεινή, ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου. Ἀποφάσισα νὰ κατέβω. Ἔκαμα τὸ σταυρό μου κι' ἐπροχώρησα. Γύρω μου ὑπῆρχε ἀρκετὸ σκότος. Ἡ σκάλα μόλις ἐφωτίζετο ἀπὸ τοὺς στενοὺς φεγγίτας τοῦ τοίχου.

Κατέβηκα τέλος σ' ἕνα σκοτεινὸ, ὑγρὸ, διάδρομο. Μούχλα καὶ σαπίλα μύριζε ἐκεῖ μέσα. Σκέφθηκα νὰ γυρίσω πίσω, μὰ ἔκαμα θάρρος κι' ἐτράβηξα ἐμπρός.

Ὅσο προχωροῦσα, ἡ δυσωδία τῆς σαπίλας ἐγίνετο πλέον πνιγηρά. Ἔξαφνα βρέθηκα μπρὸς σὲ μιὰ μισοντυμένη πόρτα. Τὴν ἄνοιξα καὶ βρέθηκα σ' ἕνα ἐρειπωμένο, πολὺ παρεκκλήσιο. Ἦταν ἀσφαλῶς τὸ παρεκκλήσιο τοῦ πύργου, τὸ ἑποῖον θὰ ἐγρησίμευεν ἄλλοτε καὶ ὡς κοιμητήριον. Θὰ εἶχον τοιῶν εἰς αὐτὸ πολλοὶ τῶν προγόνων τοῦ κόμητος. Διέκρινα τάφους ἐρειπωμένους μὲ σβυσμένες γλυφές.. Τὸ χῶμα τοῦ κοιμητηρίου εἶχε ἀνασκαφῆ πρὸ μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν ἴσως. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ καὶ τὰ μεγάλα κιβώτια, τὰ ὁποῖα εἶχαν μεταφέρει οἱ Σλοβάκοι εἰς τὸν πύργον. Μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἦσαν γεμάτα χῶμα ἐκ τῶν γύρω τάφων..

Ἐσκέφθηκα νὰ προχωρήσω ἀκόμη. Εἶδα ἐμπρός μου δύο σκάλες πέτρινες, αἱ ὁποῖαι ἔφεραν εἰς τὰ βαθύτερα ὑπόγεια τοῦ πύργου. Ἀπεφάσισα νὰ κατέβω ἂν καὶ ἤμουν ἔντρομος καὶ εἶχα τὸν φόβον εἰς τὴν ψυχήν μου.

Κατέβηκα. Τὰ ὑπόγεια ἀνέδιδαν ἐπίσης δυσωδίαν σαπίλας. Μόλις διέκρινα γύρω μου λόγῳ τοῦ σκότους. Κάτω στὸ ἔδαφος ὑπῆρχαν σπασμένα κόκκαλα νεκρῶν καὶ κρανία. Φαίνεται πῶς καὶ τὰ ὑπόγεια αὐτὰ ἐχρησίμευαν ὡς νεκροταφεῖα τῶν πυργοδεσποτῶν.

Ἑτοιμαζόμουν νὰ φύγω, ὅταν εἶδα ὅτι ὑπῆρχε καὶ τρίτον ὑπόγειον. Εἰσῆλθα ἐκεῖ καὶ ἔμεινα παγωμένος ἀπὸ φρίκην! Θεέ μου! Τί ἀντίκρυσα ἐμπρός μου! Ἦτο δυνατόν; Μήπως ὠνειρευόμουν;

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ἐγκαινιάζομεν τὴν περίφημον «ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ». Μία σελίδα ἔκτακτον, ἐντελῶς σατιρικήν, μὲ χίλια δυὸ πράγματα γιὰ νὰ εὐθυμῆτε, νὰ γελᾶτε, νὰ διασκεδάζετε. Χιουμοριστικὰ διηγήματα, σατυρικὰ τραγούδια, κωμωδιῶτσες, διάλογοι, καλαμπούρια, καρικατοῦρες, ἐπιγράμματα, ὅ,τι καὶ νὰ φαντασθῆτε.

Μὲ τὴν «Σελίδα τοῦ Γέλωτος» θὰ σᾶς φεύγη κάθε λύπη, μελαγχολία, σκοτοῦρα, ζάλη, κακὴ σκέψις. Θὰ εὐθυμεῖτε. Θὰ κάνετε κέφι!.. *Ὀλίγην ὑπομονὴν λοιπόν!*

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΡΜΕΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

[Τοῦ Ἀρσὰκ Τσομπανιὰν]

Τὰ μαλλιά σου

Σὰν μπόλια πυκνὴ σκόρπισε στό πρόσωπό σου τὰ μαλλιά σου ποὺ ἀγαπῶ—στὸ λευκό σου πρόσωπο, ὦ ὡραία μου, σκόρπισε τὰ μαῦρά σου μαλλιά.

Σκόρπισε τὰ μαλλιά σου, ἔτσι γιὰ νὰ σκεπάσουν τὸ μέτωπο ποὺ μέσα του εἶνε θρονιασμένες ἡ τρελλές σου ἰδέες, ἡ κακές σου σκέψεις ποὺ μὲ προδίνουν καὶ ποὺ μισῶ.

Σκόρπισε τὰ μαλλιά σου ἔτσι ποὺ νὰ μοῦ ἀποκρύψουν τὰ μάτια σου, τὰ ὡραῖα γλυκά σου μάτια, ποὺ στὸ βάθος τους λάμπει τὸ ἄπιστό σου γέλιο, τὸ γέλιο σου τὸ σκληρό, ποὺ εἶνε βάσανο ἀτέλειωτο γιὰ μέ.

Σκόρπισε τὸ μαλλιά σου ἔτσι ποὺ νὰ μοῦ σκεπάσουν τὸ στόμα σου, τὸ λεπτὸ καὶ κοραλένιο ἐκεῖνο στοματάκι, ὅπου ἔχουν τὴν κατοικίαν τους τὰ ἐπιπόλαια λόγια σου, τὰ ψεύτικά σου λόγια.

Σκόρπισε τά μαλλιά σου κι' ἂς σὲ τυλίξουν ὅλη μέσα στὰ σκοτεινά τους νύματα, χάσου μέσα σ' αὐτά, ὅπως τὸ φεγγάρι χάνεται μέσα σὲ σύννεφα πυκνά.

Εἶνε καλὰ τὰ μαλλιά σου. Τὸ ἄγγιγμά τους ἁπαλό σὰ μετάξι, εἶνε τριφερό κ' ἁγνὸ σὰν ἀδερφῆς ἀσπασιός, καὶ στὴν γυαλιστερὴν ἐβένινην μαυρίλλα τους ἀναπαύεται ἡ βαθειὰ γαλήνη τῆς νύχτας.

Εἶνε ὡραῖα τὰ μαλλιά σου. Στεῖς μακρεῖς καὶ πυκνοὺς τους πλοκάμους διετήρησαν τὸ ἄρωμα τὸ θεϊκό, τὸ ἄρωμα τὸ ἁγνὸ τοῦ παραδείσου, καὶ στὴ μυροβόλα σιωπή τους κάθε τρίχα κελαϊδάει μὲ ἀνατριχίλλα, τὴν εὐτυχία.

Σκόρπισε τὸ μαλλιά σου, ἄφησε νὰ πέσουν ἡ μεγάλες μπουκλες τους ἀπάνω στό πρόσωπό σου, στὸ σῶμό σου ὅλο, σκόρπισέ τα στὸν κόσμο καὶ σ' ὅλη τὴ ζωή. Ὅλα τὰ βάναυσα φῶτα ποὺ τυφλώνουν τὰ μάτια μου, ὅλα τ' ἀποτηλὰ χώματα ποὺ μοῦ βασανίζουν τὴν καρδιά, ἂς χαθοῦν κι' ἂς ἐκλείψουν στ' ἀπέραντα καὶ βαθειὰ σκοτόδια τῶν μαλλιῶν σου.

Φθινοπωρινὸ τραγοῦδι

Ὅταν θὰ βρεθῆς πειὰ τὴν ἀγάπη μου, ὅταν κ' ἐγὼ δὲ θὰ αἰσθάνωσι τὸν ἑαυτό μου ὅλο πειὰ νὰ σ' ἀγαπῶ, θὰ πᾶμε μιὰ φθινοπωρινὴ βραδειὰ στὸ μεγάλο δάσος, ὅπου τὰ κίτρινα φύλλα θὰ τρίζουν κάτου ἀπὸ τὰ πόδια μας, θὰ πᾶμε ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος μακραίνει τὰς λιπόψυχες ἀχτῖνές του, στὴν τελευταία του ἀγωνία, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γυμνὰ κλαδιά, καὶ μόνοι οἱ δυό μας, θὰ θάψωμε μὲς στὰ φύλλα τὰ χλωμὰ τὴν ἀγάπη μας.

Θὰ θάψωμε τὴν ἀγάπη μας στὴ ρίζα τοῦ γέρικου πλατάνου, ποὺ στὴ ρίζα του πρωτοσυναντηθήκαμε. Θὰ θάψωμε μὲ λύπη γενναία καὶ σοβαρὴ τὸν ὡραῖό μας θησαυρό. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸ ἀγγίξῃ κανεὶς τὴν ὕπαρξί του, οὔτε μνῆμα θὰ τοῦ κάνωμε οὔτε σταυρό. Θὰ μαζέψωμε λουλούδια τοῦ δάσους, θὰ μαζέψωμε ἄγριο λουλούδια καὶ θὰν τὰ ρίξωμε στὸ νεκρὸ ἐκεινοῦ ποὔταν τὸ λουλούδι τῆς ζωῆς μας. Καὶ θὰ παρακαλέσωμε τὰ καλὰ πουλάκια, ποὺ θεωροῦσαν τὴν ἀγάπη μας πουλάκι σὰν κι' αὐτά, νὰ κελαδοῦν ἀπὸ πάνω της.

Κι' ὅταν, δίχως λαμπάδες καὶ λιβάνια, στὴ γωνιὰ τοῦ δάσους, τὴν ἐρημική, θ' ἀποθέσωμε κάτω ἀπὸ τὰ κίτρινα φύλλα, βαθειὰ—βαθειὰ στὴ γῆ, τὸ λατρευτὸ νεκρό μας, θὰ φύγωμε ἀπὸ κεῖ, καθένας μας ἀπ' ἄλλο δρόμο, σιωπηλοὶ καὶ ἥσυχοι κάτω ἀπ' τὴς λιπόψυχες ἀχτῖνες, ποὺ θὰ ρίχνῃ στὴν τελευταία του ἀγωνία ὁ ἥλιος.

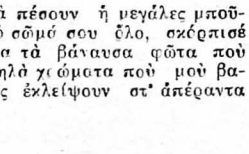

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν πρὸς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τοῦ «Μπουκέτου», τοὺς ἐγγραφέντας δι' ἓν μόνον τρίμηνον, ὅτι, ἡ συνδρομὴ των ἔληξε καὶ ἂν δὲν σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν, ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου θὰ διακοπῇ.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)